

*Wat was zij sterk en arbeidzaam;
wat heeft zij voor ons klaar gestaan.
Zorgzaam was zij heel haar leven,
steeds door haar geloof gedreven.
Opgewekt is zij tot het eind gebleven.
Afscheid van haar nemen doet ons pijn,
haar wens was, dat wij
flink zullen zijn.*

In dankbaarheid blijven wij denken aan

Gesina Hendrika Evers

echtgenote van
Gerhard Weerink

Zij is op 23 maart 1920 in Tubbergen geboren. Toen zij tien jaar was, stierf haar moeder en kreeg zij als oudste van zeven kinderen een zware verantwoordelijkheid op haar veel te jong schouders. Die ongewilde zorg in een economische moeilijke tijd heeft voor een groot deel onbewust haar doen en laten in haar verdere leven bepaald. Voor haar huwelijk heeft ze jaren vol overgave gewerkt als diensmeisje bij de familie Smithuis in Oldenzaal. Zij was daar één van hen en de steeds blijvende contacten deden haar zichtbaar goed. Op 23 oktober 1945 trouwde zij met Gerhard Weerink en gingen in Tubbergen wonen. Met vereende krachten bouwden zij in Langeveen op een braak liggend stuk grond eerst een houten schuurtje dat dienst deed als werkplaats voor de smidse en fietsenmakerij. In 1952 betrokken zij hun nieuwe woning te Langeveen. "Arbeid adelt" was hun parool: vader werkte overdag in de fabriek en al zijn vrije tijd in de werkplaats. Moeder zorgde voor de acht kinderen en verrichte allerlei hand- en spandiensten. Ze was de stuwende kracht: kocht materialen in, beheerde de winkel en voerde de boekhouding. De klant was koning. De winkel was zonodig altijd open en koffie was snel gezet.

Naast haar drukke bestaan had zij onopvallend in woord en met name in daad veel zorg voor de zwakke medemens. Voor zichzelf had ze maar weinig nodig. Het geluk van anderen was voor haar de eerste zorg. Niets was haar teveel om het de kinderen en de (achter)kleinkinderen naar hun zin te maken. Ze genoot tot op het laatst van elk moment

dat zij ze in haar midden had. Binnen het gezin was moeder nadrukkelijk aanwezig. Ze regelde en stuurde en maakte zich om allerlei zaken zorgen. Ze bad veel en intens, thuis en in de kerk. Ze hield ondanks het verongelukken van haar zoon Jos en het overlijden van schoondochter Annie en schoonzoon Bennie een rotsvast vertrouwen in Maria. Altijd stonden bij het Mariabeeld bloemen en brandde er een kaars als zij om bijstand vroeg voor een van haar (klein)kinderen of een van haar vele bekenden. Moeilijk kon ze maar verwerken dat haar krachten allengs minder werden. Haar geest bleef vitaal en dat was zo in tegenspraak met haar broze gezondheid. Ze sprak veel over haar naderende dood, maar maakte zich tegelijkertijd ook zorgen om de allernaasten die zij moest achterlaten.

De pacemaker heeft haar vermoede hart, dat zo vol was van zorgzaamheid en liefde, maar kort mogen aansturen. Op dinsdag 22 mei 2001 is ze in de vroege morgen voor ons toch nog onverwacht overleden. We hebben er allen vrede mee, omdat zij is gegaan, zoals zij vurig wenste. Ze was dankbaar voor de veilige en goede zorg van Marian en Rudie, ondanks het feit dat afhankelijkheid niet bij haar paste.

Op vrijdag 25 mei, daags na Hemelvaart, hebben wij biddend met een Eucharistieviering in de St.-Pancratius kerk te Langeveen afscheid van haar genomen. Daarna hebben wij haar lichaam ter ruste gelegd op het parochieel kerkhof in het graf van haar zoon Jos, zoals zij dat wenste.

Moeder, oma bedankt.

Wij danken u voor uw medeleven.

G. Weerink
kinderen, kleinkinderen
en achterkleinkinderen

Langeveen, 25 mei 2001
Hardenbergerweg 211